

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonaë, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 20. Insania hominum qui sponte damnari volunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

mala esse, & mala bona, si patienter tolerentur. Docet contemni oportere quidquid corporeis oculis cernitur, quidquid sensus attingit. Ab illa discimus Deum, & nos ipsos cognoscere, in qua notitia salus, & perfectio nostra consistit. Ipsa ab erroribus insanæ multitudinis ereptos verâ nos Sapientiâ imbuit, & in auram veræ libertatis à seculi captivitate educit. Discrepant toto cœlo mundi hujus, & fidei principia: cumque Christus, à quo fidem accepimus, falli non possit, hinc evidenti conclusione deducitur, oportere nos ex fide vivere, ejusque principia sequi, falsam verò, & perniciosam mundi doctrinam detestari. Advertendum tamen & solerter considerandum est, nullam in nobis venam esse, nullam facultatem, quæ non impellat ad principia fidei destruenda, & evertenda. Summum hominis stadium, summa cura hæc est, in hoc seculo commodè vivere, de æternitate altum silentium, nulla cogitatio. Ad hoc maximum malum infelices mortales adigit spiritus Adæ & concupiscentia, quæ regnat in mortali corpore. Quæ de causa gemunt omnes electi Dei dicentes, *Non quod volo bonum hoc facio, sed quod nolo malum hoc ago. Infelix ego homo quis me liberabit de corpore mortis hujus (Rom. 7.)* Respondet autem Apostolus, *Gratia Dei per JESUM-CHRISTUM.* Gratia enim liberat nos à cœcitate, & ab infirmitate, ut videamus quæ recta sunt, & ad ea peragenda roboremur.

§. XIX.

Fundamentum vitæ Christianæ abnegatio sui, rerumque omnium abdicatio.

Magna fidei potentia est, quæ cum sit immobilis, immutabilis, inconcussa: similem sibi Christianum efficit, qui ex nuda & simplici fide vivit, & operatur. Nihil enim videt, nihil optat nisi Deum, & in eo placidissimâ tranquillitate quiescit, quia ipse solus lux ejus & dulcedo est, & omnium rerum plenitudo. Nullam autem in hoc mundo delectationem habet, nec in filiis hominum sperat, in quibus non est salus: nam cum omnia, quæ sub cœlo sunt, fluxa, & caduca sint, qui ipsis innititur, cum ipsis pariter labitur; qui verò nititur immobili, non movetur. Sicut Beati omnia

vident in Verbo, sic nos debemus in fide omnia intueri, ita ut vita nostra nihil aliud sit, quam viva imago fidei: ejusque veritatis expressio: nec in ulla re gloriemur, nisi in cruce Domini nostri JESU-CHRISTI, quæ ab asseclis mundi ignominia judicatur. Primus homo in statu innocentia finem ultimum consequi poterat innoxio & legitimo usu deliciarum, quas illi Deus paraverat in paradiso voluptatis. Postquam verò deseruit Creatorem, totumque genus humanum, antequam gigneret, peccato infecit, aliam ad consequendum finem Divina Sapiaentia viam advenit, viam scilicet crucis & abjectionis, per quam Christus incellit, & quam omnibus indixit, prædicans abnegationem, rerumque omnium abdicationem; *Si quis vult, inquit, post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quovis die, & sequatur me. (Luc. 9: 23.)* Item, *qui non odit patrem suum, & matrem, & uxorem, & filios, & fratres, & sorores, adhuc autem & animam suam, non potest meus esse discipulus. Et qui non renuntiat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus (Luc. 14: 26. 33.)* Hoc est fundamentum vitæ Christianæ; hæc supereminens scientia Christi, dura & contraria Spiritui hujus mundi. Hæc summa vitæ beatitudo, hæc altissima Philosophia, terræ sapientibus ignota, scire, & sequi Christum, & hunc crucifixum; seipsum odisse, & quidquid mundus amat, ac magni æstimat, divitias, honores, voluptates, & vice versâ amare quæ ille odit, paupertatem, dolores, sui contemptum, arumnas, tribulationes. Magna autem gratia est necessaria, ut hoc principium rectè intelligatur; major ut delectet; maxima, ut operibus comprobetur.

§. XX.

Insania hominum, qui spontè damnari volunt.

Cum æterna supplicia illis dumtaxat destinata sint, qui ad illa damnari volunt, sibi quoque locum in iis præparant spontè peccando; æterna quoque gaudia omnibus volentibus parata sint: quis non crederet vacuum esse infernum, cœlique regnum plenissimum, & infinitâ multitudine refertum? Quis enim sibi persuadere poterit reperiri hominem tantæ dementiæ, qui

H velit

velit in perpetuum miser esse, cum facillè possit æterna beatitudine frui; è contrario tamen paucissimi sunt, qui regnù cœlorum consequantur. Damnantorum verò tanta est turba, ut illorum comparatione, electorum numerum exiguum esse Scriptura nos doceat; dicente Christo, cum de his loquitur, *Nolite timere pusillus grex (Luc. 12. vers. 32.)* Quæ est igitur tanta hominum infania, ut potius miseri in æternum, quàm felices esse velint? Quis in ardentissima siti labris poculum admoveret, si vel levissimam suspensionem haberet admixti veneni; & tamen passim committuntur peccata, quibus luendis æternum ignem succensum esse non suspicio, non opinio, sed fides certissima est. Tam horribilis dementia causam veræ fidei defectui plerique adscribunt, quod licet in multis verissimum esse certâ experientia constet; hoc tamen in plurimis defectui attentionis, & considerationis tribuendum videtur. Quamvis enim credant infernum esse, neminemque damnari, nisi in hac vita volens, & lubens locum sibi in tormentis peccando præparet, hujus tamen veritatis statim obliviscuntur, siquidem fantasia bono sensibili affixa, sensuumque voluptate obbrutescens, omnem aditum claudit futurorum considerationi, nec sinit intellectum advertere, in quam horrendam perpetuòque duraturam amaritudinem carnis delectationes desinant, & quam facile nobis sit in hujus vitæ momento futuram calamitatem evadere, & gaudia sempiterna adipisci. Atque utinã hæc homines saperent & intelligerent, ac novissima providerent, nam cum proprium sit hominis cogitare, & meditari, ordo cogitationis est, ut in suo fine cognoscendo mens ante omnia occupetur. Omnem errorem, & ignorantiam superat, negligere hominem salutem suam.

§. XXI.

Character veri Christiani.

Homo Christianus est, qui Christi fidem & legem profitetur, ejusque vitam & virtutes imitatur. Hoc nimirum à nobis exigat Christianæ fidei professio, ut omnia terrena transcendentes vivamus vitâ divinâ. *Apparuit (Ad Titum 2. 11.)* inquit Apostolus, *gratia Dei Salvatoris nostri omnibus hominibus erudians nos, ut abnegantes impietatem, & secularia desi-*

deria, sobriè, & justè, & piè vivamus in hoc seculo; expectantes beatam spem, & adventum gloriæ magni Dei, & Salvatoris nostri Jesu Christi, qui dedit semetipsum pro nobis, ut nos redimeret ab omni iniquitate, & mundaret sibi populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum. Sicut doctor vocari nequit, qui literis præditus non est, nec exercitum ducere potest, qui nescit arma tractare; nec artificis nomen assumit, qui artis peritiam non habet: ita Christianus dici non potest, qui Christi sectator non est. Veri ergo Christiani sunt, qui abnegatis seculi desideriis Deum solum amant totis viribus, totâ virtute, ac proximum in Deo, & propter Deum, nihil in eo quærentes nisi Deum, & nemini se præferentes, quia in generatione gratiæ omnes æquales sunt: qui sobriè, & justè viventes, ita in cunctis se gerunt, ut nihil in eis appareat, quod possit offendere intuentes: qui bonis exterioribus, sicut ægri pharmaco utuntur, nihil appetentes, quod ab alio possit auferri. Qui nemini placere appetunt, nemini timent displicere, nisi Deo. Qui corpus suum oderunt tamquam corpus peccati, ipsumque jugiter castigant, ne insolescat. Qui firmam in omnibus constantiam servant, & universo mundo celsiores, nullis minis, nullis persecutionibus, aut contumeliis terreri possunt, aut commoveri: qui tam in prosperis, quam in adversis eadem fruuntur mentis serenitate, nec unquam à lumine veritatis recedunt: qui desiderio futurorum damnant præsentia, & ex Fide, Spe, & Charitate viventes, credunt quod nondum vident, sperant quod nondum tenent, optant quod nondum possident: qui Deum ita amant, ut nullum pro illo laborem, nullum periculum subterfugere parati sint, etiamsi nullum pro ejus gloria certantibus præmium propositum esset: qui Divinæ misericordiæ, & propriæ conscientiæ fiduciâ regnum Dei expectantes, dicere possunt cum Apostolo, *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi, de reliquo reposita est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die justus judex (2. Tim. 4: 7.)* Gaudent, cum digni sint pro nomine Jesu contumeliam pati, eumque diem se perdidisse credunt, in quo nihil pro Christo passi sunt. Eorum gloria, felicitas, sapientia in his consistit, quæ à mundo ignominia, miseria, & infamia æstimantur. Carnalis prudentiæ fallâ principia detestantur, oportere nimirum divitiis affluere, à nemine sperni, super omnes eminere: fidei